

JTP [<http://www.jtpunion.org/spip>] > 5. Články a zajímavosti [rubrique.php3?id_rubrique=5] > <Pro osvěžení> [rubrique.php3?id_rubrique=12] > <ZTRACENI V PŘEKLADU> [rubrique.php3?id_rubrique=68]

ZTRACENI V PŘEKLADU - Ztraceni ve zkratkách (od Alice Flemrové)

Abychom se mohli svobodně přesouvat s notebookem po celém bytě, byli přítom stále on-line a nebáli se, že nám pes rozkouše ethernetové kabely vinoucí se po bytě jako hadi, rozhodla jsem se zakoupit modem umožňující bezdrátové připojení k síti. První prodavač, se kterým jsem o koupi jednala, tomu říkal *vájfáj*. Když objednaný *vájfáj* stále nepřicházel, volala jsem na linku péče o zákazníky, kde mi naznačili, že se neříká *vájfáj*, ale *vifi*. Pak vifi konečně dorazil, jenže nefungoval. Šla jsem ho tedy reklamovat a zjistila, že vzhledem k našemu již celkem důvěrnému vztahu mu můžu klidně říkat vifina. Vifinu vzali do opravy a my dál tahali po bytě kabely, dokud jsem konečně nedostala *esemesku*, že si můžu přijít pro svůj wi-fimodem. Těšila jsem se na shledání s *vifinou*, ale předali mi fungl nový *vájfáj*. Tak aby se to nepletlo, říkám mu Vifík.

Ve výslovnosti zkratk čeština nemá jasno. Někdo si přehrává filmy na *dývidýčku*, jiný na *dévédé*. Je zajímavé, že i *dývidýčkáři* poslouchají *céděčka*, a ne *sídýčka*, přitom ale pracují na *písíčku*. Takoví Španělé mají v tomhle směru pořádek, pravidlo zní: Vyslovuj po našem. Jen tak mimochodem, Vifíka mám od *outů* (vzhledem k výše vyličeným peripetiím mě snad nikdo nemůže obvinít ze skryté reklamy). Pokud jsem dobře pochopila ty praskající bublinky, kterými se společnost prezentuje, je to odkaz k chemické značce kyslíku O₂ a nás ve škole učili, že se to čte *ódvě*. Někomu možná zní *outů* vznešeněji, ale mně by se náhodou *ó dvojka* líbila.

Ale k těm Španělům. Chvilí trvalo, než mi došlo, že si „překládají“ do mateřštiny písmena a číslice i u zavedených názvů a značek. Dlouho jsem zatvrzele odmítala pozvání na panáka *chotave*, v obavách, že to bude nějaký domorodý likér, česky zvaný tlamolep, ve kterých si Španělé libují. Také jsem neznala žádnou skupinu *udos*, když se mě ptali, jestli ji poslouchám. Já je měla za jižany napájející se bylinkovým likérem a poslouchající místní melodický popík, pro ně jsem však byla zaostalý morous, protože jsem nepila whisky a neměla ani tušení, kdo jsou to U2. Za *chotave* se totiž skrývá značka JB whisky (Justerini&Brooks), která se tehdy kdovíproč těšila v tamních barech veliké oblibě. Podobně jako s odhalením skupiny U2 za *udosem* to bylo se záhadným *uvekuarenta*: nakonec jsem z kontextu dokázala identifikovat britskou reggae skupinu UB40. I když už jsem teď poučená, pořád mě španělské „převody“ dokážou pobavit. Onehdy jsme v televizi viděli amerického herce Larryho Hagmana a můj španělský švagr se hned dotazoval, jestli to není ten, co hrál *chotaere* v Dallasu. *Chotaere* = *J. R.*, známý to padouch *Džejár*.

Když už jsme se dostali až k *Džejárovi*, také v cizích jménech má čeština zmatek. Anglická královna Alžběta II. je matka prince Charlese. Proč ne Elizabeth? Anebo proč ne prince Karla? Španělé mu říkají Carlos, Italové Carlo. Jsem sice spíš pro zachování originální podoby jmen, ostatně pro mnohá domácí podobu nemáme, ale hlavně mi u nás schází větší jednota. To se totiž promítá i do překládání jmen (a nemluvíme teď o přezdívkách ani o „mluvících“ jménech) literárních, případně dramatických postav, kdy se pak v jednom díle setkávají třeba Jeník a Gina, oba ze stejné vesnice. Vzpomínám si, jak mě v dětství zmátl můj oblíbený seriál o rodině Smolíkových, kteří byli tak důsledně přesazeni do českého kontextu, že když v závěru dílu Gábi Smolíková pokaždé zvedla oči k nebi a bědovala, proč si nevzala Pištu Hufnágela, interpretovala jsem to jako lítost, že se nevдалa do ciziny, že i Maďar by byl lepší než smolař Smolík.

Článek převzat z portálu www.lidovky.cz [<http://www.lidovky.cz>]